

Sygn. akt : VU 590/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2013 r. w Legnicy

sprawy z wniosku G. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania G. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 8 kwietnia 2013 roku

znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08 kwietnia 2013 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawczyni G. G. uchylenia decyzji z dnia 06 października 2011 r. znak: (...)w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury za okres od dnia 01 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż na skutek decyzji z dnia 06 października 2011 r. wnioskodawczyni wstrzymano wypłatę emerytury od dnia 01 października 2011 r. W reakcji na wniosek G. G. z dnia 27 listopada 2012 r., organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 r. z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., zgodnie z którym art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Organ rentowy zauważył, iż przedmiotowy wyrok wszedł w życie z chwilą ogłoszenia w Dzienniku Ustaw, tj. z dniem 22 listopada 2012 r. Zatem nie jest zasadne uchylenie decyzji z dnia 06 października 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta dotyczy zawieszenia prawa do emerytury za okres od dnia 01 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r., co oznacza brak podstaw do wypłaty wyrównania za wskazany okres.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła G. G. domagając się przyznania wyrównania należnej emerytury za okres od 01 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. Na uzasadnienie środka zaskarżenia podniosła, iż wbrew stanowisku organu rentowego orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny o niekonstytucyjności przepisów stanowiących podstawę prawną zaskarżonych przepisów skutkuje uchyleniem decyzji wydanej z uwzględnieniem wadliwej podstawy prawnej z mocą wsteczną. Orzeczenie z dnia 13 listopada 2012 r. nie zawiera bowiem rozstrzygnięcia w zakresie jego intertemporalnych skutków działania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jej oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Decyzją z dnia 05 lipca 2007 r. znak: (...)wnioskodawczyni G. G. przyznano prawo do emerytury od 01 czerwca 2007 r. Na dzień przyznania emerytury wnioskodawczyni była zatrudniona w (...)w G.. Organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia wskazując, że zgodnie z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie u pracodawcy, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 25 lutego 2009 r. Zakład Ubezpieczeń ustalił ponownie wysokość emerytury należnej G. G. i podjął jej wypłatę od dnia 01 lutego 2009 r.

Następnie decyzją z 06 października 2011 r. organ rentowy, na podstawie art. 6 i art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r., nr 257, poz. 1726) z urzędu zawiesił wypłatę emerytury od 01 października 2011 r. Wskazał, iż prawo do emerytury podlega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 27 listopada 2012 r. G. G. złożyła wniosek o wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych za okres od października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Dowody: - akta emerytalne: zaświadczenie o zatrudnieniu, k. 11; decyzja z dnia 05.07.2007 r., k. 25; 25.02.2009 r., k. 35; decyzja z dnia 06.10.2011 r., k. 81; wniosek z dnia 27.11.2012 r., k. 95.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni G. G. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie sygn. akt K 2/12 orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 01 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sentencja wyroku została ogłoszona w dniu 22 listopada 2012 r. (Dz. U. poz. 1285).

Zgodnie z przepisem art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z powyższego wynika, iż orzeczenie Trybunału zasadniczo nie ma więc mocy wstecznej, czyli nie odnosi się do kwestii obowiązywania tego przepisu w okresie od dnia jego wejścia w życie do dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. Stwierdzenie utracenia mocy danej normy nie jest więc całkowitym wyeliminowaniem określonego przepisu z porządku prawnego, jeśli Trybunał Konstytucyjny nie określi innego terminu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

W uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku (pkt 9) Trybunał Konstytucyjny wskazał, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw traci moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 01 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które – tak jak wnioskodawczynie - prawo to nabyły w okresie przed dniem 01 stycznia 2011 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 01 stycznia 2011 r. Z powyższego wynika, iż obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które tak jak wnioskodawczynie prawo to nabyły do 31 grudnia 2010 r.

W świetle powyższego wnioskodawczynie, która uzyskała prawo do emerytury z dniem 05 lipca 2007 r. przysługiwało prawo do wypłaty emerytury, ale wyłącznie od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw, tj. od dnia 22 listopada 2012 r. Trybunał nie orzekł bowiem, iż jego orzeczenie ma moc wsteczną, tj. by miało zastosowanie do zdarzeń przed dniem jego publikacji w Dzienniku Ustaw. Z zasady wyroki Trybunału Konstytucyjnego działają na przyszłość. Od momentu ich opublikowania tworzą nowy system prawny. Jeśli intencją Trybunału Konstytucyjnego byłoby by jego wyrok odnosił skutki wstecz musiałby to wyraźnie wskazać. W ustępie 9 uzasadnienia wyroku 13 listopada 2012 r. Trybunał wprost wskazał, że przepis, na podstawie którego zawieszono wypłatę emerytury dla ubezpieczonego traci moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw. Tym samym odnośnie żądania wypłaty wyrównania emerytury za okres od daty wstrzymania wypłaty do chwili jej podjęcia, tj. od 01 października 2011 r. do listopada 2012 r. jest nieuzasadnione.

Naprawienie szkody wyrządzonej przez przepisy uznane za niekonstytucyjne, może nastąpić jedynie poprzez interwencję ustawodawcy polegającą na wprowadzeniu incydentalnych przepisów, pozwalających na naprawienie negatywnych skutków obowiązywania przepisu uznanego za niekonstytucyjny lub wystąpienie z roszczeniem przeciwko Skarbowi Państwa na podstawie art. 417¹ § 1 kc.

Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 orzekł jak w sentencji wyroku.